

Arrest

nr. 347 870 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juli 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2024 met referentienummer 121704.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende samen met haar twee kinderen op 7 december 2023 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 juli 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 augustus 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2023 werd ingediend door :

W. S. M., M. B. (R.R.: (...)) geboren te Paramaribo op (...)

+ meerderjarige zoon:

- W. S. M., N. J. R. (R.R.: (...)), geboren te Paramaribo op (...)

+ minderjarige dochter:

- D., S. R. T. (R.R.: (...)), geboren te Paramaribo op (...)

nationaliteit: Suriname

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene en haar kinderen dienden op 15.03.2023 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 13.09.2023 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dit VIB "kennelijk ongegrond". Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze verwierp het beroep op 08.07.2024.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Voor wat betreft het feit dat mevrouw W. S. M. twee arbeidsovereenkomsten voorlegt als begeleider van personen met dementie, dient er opgemerkt te worden dat een tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB negatief werd afgesloten op 08.07.2024, is tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied vervallen.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene heeft bovendien steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder kunnen betrokkene en haar kinderen gebruik maken van de schoolvakantie om terug te keren naar hun land van herkomst zodat er van een verlies van een schooljaar geen sprake is. Tot slot dient er ook nog opgemerkt te worden dat de heer W. S. M. ondertussen meerderjarig is, en bijgevolg niet langer leerplichtig is in België.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geenszins als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid kunnen worden beschouwd en dat zij nooit in contact zijn gekomen met de Belgische ordediensten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het overige aangehaalde element (dat mevrouw W. S. M. een lange periode als vrijwilligerster in de zorgsector heeft gewerkt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Dit element behoort tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit element kan het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/81, vierde, vijfde, zesde en zevende lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesamenvatting wenst neer te

leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

Hieruit blijkt dat verzoekster de keuze had om al dan niet een syntheseseminarie in te dienen. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat ze binnen de voorziene termijn heeft laten weten dat ze een syntheseseminarie wenste in te dienen en dat ze ook tijdig een syntheseseminarie heeft neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ertoe gehouden uitspraak te doen op basis van de syntheseseminarie.

Artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet omschrijft de syntheseseminarie als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip *“samenvatten”* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een syntheseseminarie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”*. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *“opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”* (Parl. St. Kamer, 2012-13, DOC 53 2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel een *“replekmemorie”*, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. De wetgever stelde vast dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werd gekopieerd in de replekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtoollig proceduristiek stuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor een administratieve overlast zorgde (Parl. St. Kamer, 2010-11, DOC 53 0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en uit de sedert de wijziging van die bepaling met artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de syntheseseminarie.

Indien de verzoeker immers niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen syntheseseminarie wenst in te dienen. Indien de verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een syntheseseminarie in te dienen en hij zich vervolgens in die syntheseseminarie beperkt tot het louter herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad.

Indien de verzoeker daarentegen zijn middel of middelen wenst aan te houden én hij daarenboven inhoudelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan hij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een syntheseseminarie in te dienen en daarin zijn middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, aangevuld met de gewenste replek. Ook indien hij zijn middel of middelen letterlijk herhaalt en hij met een werkelijke replek aanvult, komt hij

immers tegemoet aan de hierboven aangehaalde bekommernis in de verantwoording bij het amendement dat tot de voornoemde wijziging van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet heeft geleid om hem toe te laten “te repliceren op het verweer tegen de middelen die [zij] wel wenst aan te houden zodat [zij] de middelen samenvat” (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie o.a. RvS 10 november 2015, nr. 232.853; RvS 20 oktober 2015 nr. 232.610; RvS 16 september 2014, nr. 228.37; RvS 28 november 2018, nr. 13.076 (c)).

De Raad stelt vast dat de thans voorliggende syntheseseminarie slechts een herneming van het enig middel bevat zoals dat werd uiteengezet in het verzoekschrift. Uit niets blijkt dat afstand wordt gedaan van dit middel of van een deel van dit middel. Een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen volstaat niet (cf. RvS 27 maart 2014, nr. 226.907), tenzij de oorspronkelijke middelen worden aangevuld met een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen van verweerder (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975), wat in casu geenszins blijkt. Verzoekster beperkt zich in haar syntheseseminarie tot het hernemen van haar betoog uit haar verzoekschrift, mits het weglaten van enkele overtollige alinea’s en het herformuleren van enkele zinnen. Ze komt er niet toe te repliceren op de repliek die verweerder in zijn nota met opmerkingen uit. Dit kan niet worden beschouwd als het samenvatten van de middelen uit het verzoekschrift in de zin van artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

Het beroep dient derhalve, bij gebrek aan een wetsconforme syntheseseminarie, te worden verworpen (cf. RvS 10 november 2015, nr. 232.853; RvS 20 oktober 2015 nr. 232.610; RvS 16 september 2014, nr. 228.37; RvS 28 november 2018, nr. 13.076 (c)).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN